

# Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 28.02.1973, sp. zn. 6 Co 37/73, ECLI:CZ:NS:1973:6.CO.37.1973.1

**Číslo:** 70/1973

**Právní věta:** Ustanovením § 28 odst. 1 zákona č. 101/1964 Sb. /1/ je omezena výše nároku na invalidní důchod, nikoliv jen výše výplaty důchodu.

**Soud:** Nejvyšší soud České soc. rep.

**Datum rozhodnutí:** 28.02.1973

**Spisová značka:** 6 Co 37/73

**Číslo rozhodnutí:** 70

**Číslo sešitu:** 9

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Důchod, Sociální zabezpečení

**Předpisy:** 99/1963 Sb. § 219 101/1964 Sb. § 28

§ 30

§ 31

§ 54 102/1964 Sb. § 86

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*Č. 70/1973 sb. rozh.*

Ustanovením § 28 odst. 1 zákona č. 101/1964 Sb. /1/ je omezena výše nároku na invalidní důchod, nikoliv jen výše výplaty důchodu.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČSR z 28. 2. 1973, [6 Co 37/73](#))

Úřad důchodového zabezpečení v Praze přiznal rozhodnutím z 9. 10. 1972 navrhovatelce od 15. 8. 1972 vdovský důchod podle ustanovení § 30 zákona č. 101/1964 Sb. ve výši 927 Kčs a zvláštní přídavek k důchodu 55 Kčs měsíčně s odůvodněním, že vdovský důchod činí 60 % invalidního důchodu, na který měl nárok její zemřelý manžel v době smrti, a který činil (bez odečtení zvláštní daně z důchodu) 1600 Kčs.

Navrhovatelka v opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí namítala, že v době úmrtí měl manžel nárok na invalidní důchod 1678 Kčs měsíčně a pouze výplata tohoto důchodu byla v důsledku zákonem stanoveného horního limitu omezena na částku 1600 Kčs měsíčně a nebylo přihlédnuto k penzijnímu nadlepení. Při výpočtu vdovského důchodu měl tedy Úřad důchodového zabezpečení

vycházet z částky 1687 Kčs a nikoliv 1600 Kčs měsíčně.

Městský soud v Praze rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení potvrdil, když měl za to, že ustanovením § 28 odst. 1 zákona č. 101/1964 Sb. je omezena výše nároku na invalidní důchod, nikoliv jen výše výplaty důchodu.

Navrhovatelka odvoláním proti usnesení soudu prvního stupně dovozovala, že tento právní závěr soudu prvního stupně není správný. Trvala na tom, že pouze výplata invalidního důchodu byla maximalizována částkou 1600 Kčs, a tato maximalizace výplaty vdovského důchodu nemůže ovlivnit výši vdovského důchodu odvozeného od důchodu pojištěnce. Je tedy třeba rozlišovat mezi tím, na jak vysoký důchod měl zesnulý poživatel invalidního důchodu nárok, a tím, v jaké výši výplata tohoto důchodu byla prováděna.

Nejvyšší soud ČSR usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Zemřelému manželce navrhovatelky byl přiznán rozhodnutím Státního úřadu důchodového zabezpečení z 15. 1. 1960 invalidní důchod podle ustanovení § 12 zákona č. 55/1956 Sb. Podle tohoto rozhodnutí činil důchod 80 % průměrného výdělku, tj. částku 1678 Kčs, avšak vzhledem k ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 55/1956 Sb. ve znění zákona č. 17/1959 Sb. byl přiznán jen ve výši 1600 Kčs měsíčně, neboť podle tohoto ustanovení nesměl invalidní důchod u zaměstnanců III. kategorie tuto částku přesáhnout. I marginální rubrika k ustanovení § 19 zákona č. 55/1956 Sb. ve znění zákona č. 17/1959 Sb. byla označena: „Nejvyšší a nejnižší výměra starobního a invalidního důchodu“. Šlo tedy podle tohoto zákonného ustanovení o maximalizaci nároku a nikoliv o maximalizaci jeho výplaty.

Podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 101/1964 Sb. invalidní důchod spolu s jakýmkoliv jiným důchodem z důchodového zabezpečení (pojištění) nesmí u pracovníků III. kategorie přesáhnout částku 1600 Kčs měsíčně. Podle ustanovení § 31 odst. 1 písm. b/ citovaného zákona činí vdovský důchod 60 % starobního nebo invalidního důchodu, na který měl v době smrti nárok nepracující důchodce. Podle ustanovení § 86 odst. 2 vyhlášky č. 102/1964 Sb. se rozumí starobním nebo invalidním důchodem nesníženým o zvláštní daň z důchodu, z něhož se vyměřuje vdovský důchod, starobní nebo invalidní důchod vypočtený podle ustanovení platných pro tento důchod bez přihlídnutí k ustanovení o zvláštní dani z důchodu. Ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 101/1964 Sb. neupravuje tedy otázku výplaty invalidního důchodu, nýbrž upravuje otázku nároku na invalidní důchod, což ostatně plyne z marginální rubriky k tomuto ustanovení. („Největší a nejnižší výměra invalidního důchodu“). Nejde tedy o pouhý omezení výplaty dávky, jak je upraveno např. v ustanovení § 54 zákona č. 101/1964 Sb.

Uváděná ustanovení, jak jasně vyplývá z jejich znění, omezují výši nároku samotného, nikoliv snad až výši výplaty důchodu, jak dovozuje navrhovatelka. Pro právní názor uplatňovaný navrhovatelkou není žádné opory v zákoně nebo v jiném právním předpise.

Z těchto důvodů bylo tedy usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzeno.

1) Úplné znění zákona bylo vyhlášeno pod č. 5/1972 Sb.